

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 21 lutego 1989 r.

Nr 6

TRESC: Poz.:

USTAWY:

31 — z dnia 15 lutego 1989 r. o Funduszu Obsługi Zadłużenia Zagranicznego	101
32 — z dnia 15 lutego 1989 r. o Funduszu Rozwoju Eksportu	102
33 — z dnia 15 lutego 1989 r. — Prawo dewizowe	104
34 — z dnia 15 lutego 1989 r. o ustanowieniu Narodowego Święta Niepodległości	108
35 — z dnia 15 lutego 1989 r. o zmianie ustawy o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych	108
36 — z dnia 15 lutego 1989 r. o nadaniu Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze imienia Tadeusza Kotarbińskiego	110

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

37 — z dnia 19 stycznia 1989 r. w sprawie zmian w podatku wyrównawczym	110
38 — z dnia 28 stycznia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie stosowania ograniczeń w zakresie wypłaty emerytur wojskowych i wojskowych rent inwalidzkich	111
39 — z dnia 16 lutego 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad wynagradzania oraz szczególnych uprawnień osób biorących udział w wyprawach polarnych prowadzonych i organizowanych przez Polską Akademię Nauk	112
40 — z dnia 16 lutego 1989 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych	112
41 — z dnia 20 lutego 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie odszkodowań za szkody wyrządzone w uprawach i plonach rolnych przez niektóre gatunki zwierząt łownych	113
42 — z dnia 20 lutego 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy o przedsiębiorstwach państwowych	114

ROZPORZĄDZENIA:

43 — Ministra Finansów z dnia 8 lutego 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opodatkowania przychodów osób duchownych	114
44 — Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności z dnia 13 lutego 1989 r. w sprawie szczegółowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru	115

31

USTAWA

z dnia 15 lutego 1989 r.

o Funduszu Obsługi Zadłużenia Zagranicznego.

Art. 1. 1. Tworzy się Fundusz Obsługi Zadłużenia Zagranicznego, zwany dalej „Funduszem”.

2. Do zadań Funduszu należy gromadzenie środków finansowych przeznaczonych na obsługę zadłużenia zagranicznego oraz gospodarowanie tymi środkami.

Art. 2. 1. Fundusz jest państwową jednostką organizacyjną mającą osobowość prawną.

2. Koszty działalności Funduszu są finansowane z dochodów, o których mowa w art. 3.

Art. 3. Dochodami Funduszu są:

- 1) dotacje z budżetu centralnego,
- 2) dochody z zagranicznych pożyczek państwowych,
- 3) lokaty Banku Handlowego w Warszawie S.A. w Narodowym Banku Polskim, wraz z odsetkami, stanowiące równowartość w walucie polskiej wykorzystanych kredytów zagranicznych,
- 4) wpływy z tytułu udziału Funduszu w polskich i zagranicznych spółkach, przedsiębiorstwach mieszanych i przedsiębiorstwach wspólnych,

5) wpływy z emisji obligacji oraz z działalności kredytowej,

6) inne wpływy.

Art. 4. 1. Fundusz posiada rachunek dewizowy, na którym są gromadzone środki w walutach obcych:

- 1) wykupione w polskich bankach dewizowych w ramach limitów ustalonych dla Funduszu w centralnych planach rocznych,
- 2) nabyte w ramach przetargów walutowych,
- 3) pochodzące z działalności kredytowej, w tym emisji obligacji,
- 4) pochodzące z odkupionych należności zagranicznych polskich i zagranicznych przedsiębiorstw i banków,
- 5) inne wpływy.

2. Środki w walutach obcych są gromadzone na rachunku dewizowym w podziale na wpływy w walutach wymienialnych i niewymienialnych.

Art. 5. 1. Fundusz przeznacza posiadane środki w walucie polskiej i walutach obcych na spłatę zadłużenia zagranicznego oraz finansowanie udzielonych zagranicy kredytów państwowych.

2. W celu zwiększenia dochodów Fundusz może przeznaczyć posiadane środki na:

- 1) wnoszenie udziałów do spółek krajowych i zagranicznych,
- 2) nabywanie obligacji i akcji w kraju i za granicą,
- 3) przeprowadzanie innych operacji finansowych i handlowych w kraju i za granicą.

Art. 6. Organami Funduszu są Rada Nadzorcza i Dyrektor Generalny.

Art. 7. 1. Rada Nadzorcza liczy od 5 do 7 osób w składzie: przewodniczący oraz członkowie, powoływani i odwoływani przez Ministra Finansów.

2. Dyrektora Generalnego powołuje i odwołuje oraz określa jego wynagrodzenie Minister Finansów, po zasięgnięciu opinii Rady Nadzorczej.

3. Biuro Funduszu stanowi zespół wykonawczy Dyrektora Generalnego, realizujący zadania związane z działalnością Funduszu.

Art. 8. 1. Do zadań Rady Nadzorczej należy:

- 1) uchwalanie planów działalności Funduszu,
- 2) ustalanie kryteriów wyboru przedsięwzięć finansowanych ze środków Funduszu,
- 3) zatwierdzanie wniosków Dyrektora Generalnego w sprawach emisji obligacji oraz warunków zaciągania kredytów przez Fundusz,
- 4) zgłaszanie innych wniosków i inicjatyw dotyczących gospodarowania Funduszem,
- 5) ustalanie zasad wynagradzania Dyrektora Generalnego oraz pracowników Biura Funduszu,
- 6) zatwierdzanie rocznych sprawozdań z działalności Funduszu i bilansów Funduszu oraz przedstawianie ich Ministrowi Finansów,
- 7) kontrola działalności Dyrektora Generalnego i Biura Funduszu.

2. Minister Finansów ustala wynagrodzenie dla członków Rady Nadzorczej.

Art. 9. 1. Funduszem kieruje Dyrektor Generalny, który powołuje swego zastępcę spośród pracowników Biura Funduszu.

2. Do zadań Dyrektora Generalnego należy w szczególności:

- 1) opracowywanie planów działalności i przedstawianie ich Radzie Nadzorczej,
- 2) dokonywanie wyboru przedsięwzięć do finansowania ze środków Funduszu,
- 3) gospodarowanie środkami Funduszu, a zwłaszcza spłata zadłużenia zagranicznego, udzielanie pożyczek, wnoszenie udziałów, zakup akcji i obligacji — z zastrzeżeniem uprawnień Rady Nadzorczej,

4) składanie Radzie Nadzorczej sprawozdań z działalności,

5) organizowanie Biura Funduszu, zatrudnianie pracowników i ustalanie warunków ich pracy i płac.

3. Dyrektor Generalny udostępnia, na żądanie Rady Nadzorczej, wszelkie dokumenty i materiały dotyczące działalności Funduszu.

Art. 10. 1. Dyrektor Generalny reprezentuje Fundusz na zewnątrz.

2. Do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych Funduszu są upoważnieni:

- 1) Dyrektor Generalny — samodzielnie,
- 2) dwie osoby, działające łącznie, spośród pracowników Biura Funduszu, upoważnione przez Dyrektora Generalnego.

Art. 11. Szczegółowe zasady i tryb działania organów Funduszu, zasady jego gospodarki finansowej i sprawozdawczości, a także zatwierdzania bilansów określa statut Funduszu, nadany przez Ministra Finansów.

Art. 12. 1. Fundusz prowadzi księgę zobowiązań i należności Państwa z tytułu zagranicznych kredytów i gwarancji państwowych.

2. Rada Ministrów przedstawia Sejmowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej corocznie sprawozdanie z działalności Funduszu jako załącznik do sprawozdań z wykonania budżetu państwa i bilansu płatniczego.

Art. 13. Dochody z działalności Funduszu zwalnia się z podatku dochodowego.

Art. 14. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej dokonują wpłat należności na Fundusz Obsługi Zadłużenia Zagranicznego tylko za okres do 31 grudnia 1988 r. według zasad określonych w ustawie z dnia 23 grudnia 1985 r. o Funduszu Obsługi Zadłużenia Zagranicznego (Dz. U. Nr 59, poz. 296 i z 1988 r. Nr 1, poz. 1).

2. Saldo Funduszu Obsługi Zadłużenia Zagranicznego, utworzonego na podstawie ustawy, o której mowa w ust. 1, przejmuje Fundusz.

3. Fundusz dokona rozliczenia z Bankiem Handlowym w Warszawie S.A. z tytułu dokonanych przez ten Bank spłat zadłużenia zagranicznego, obsługiwanego przez Fundusz Obsługi Zadłużenia Zagranicznego, utworzony na podstawie ustawy, o której mowa w ust. 1, w terminie do 30 czerwca 1989 r.

Art. 15. Traci moc ustawa z dnia 23 grudnia 1985 r. o Funduszu Obsługi Zadłużenia Zagranicznego (Dz. U. Nr 59, poz. 296 i z 1988 r. Nr 1, poz. 1).

Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

32

USTAWA

z dnia 15 lutego 1989 r.

o Funduszu Rozwoju Eksportu.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Tworzy się Fundusz Rozwoju Eksportu, zwany dalej „Funduszem”.

2. Zadaniem Funduszu jest wspomaganie finansowe podmiotów gospodarczych podejmujących przedsięwzięcia służące proeksportowej restrukturyzacji produkcji, a także poprawa efektywności produkcji eksportowej.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) podmioty gospodarcze — podmioty prowadzące dzia-

łałość gospodarczą na podstawie ustawy o działalności gospodarczej,

- 2) środki centralne — środki dewizowe będące w dyspozycji naczelników lub centralnych organów administracji państwowej,
- 3) koszt importu — cenę dewizową towaru, do której wlicza się wydatki z tytułu transportu, ubezpieczenia oraz inne koszty dewizowe za granicą, przeliczoną na złote według obowiązującego kursu waluty obcej, powiększoną o cło, podatek obrotowy oraz marżę jednostki handlu zagranicznego,
- 4) cena krajowa — cenę, po jakiej podmiot gospodarczy prowadzący działalność w handlu zagranicznym sprzedaje towar importowany odbiorcy krajowemu.

Rozdział 2

Dochody Funduszu

Art. 3. Dochodami Funduszu są:

- 1) wpływy z cła przywozowego w handlowym obrocie towarowym z zagranicą,
- 2) wpływy stanowiące różnice między cenami krajowymi towarów, których import został sfinansowany ze środków centralnych, a kosztem importu,
- 3) wpływy uzyskiwane ze sprzedaży środków centralnych na przetargach walutowych, w wysokości określonej zgodnie z przepisem art. 6,
- 4) dywidendy należne Skarbowi Państwa z tytułu udziału w spółkach prowadzących działalność w handlu zagranicznym,
- 5) wpływy ze sprzedaży udziałów Skarbu Państwa w spółkach prowadzących działalność w handlu zagranicznym,
- 6) wpływy będące różnicami między cenami uzyskiwanymi ze sprzedaży w przetargach, organizowanych na podstawie odrębnych przepisów, towarów importowanych w ramach zobowiązań międzynarodowych a kosztem importu tych towarów,
- 7) inne wpływy w walucie polskiej lub obcej.

Art. 4. Kwoty stanowiące wpływy, o których mowa w art. 3 pkt 1, urzędy celne przekazują na rachunek Funduszu.

Art. 5. 1. Kwoty stanowiące wpływy określone w art. 3 pkt 2, podmioty gospodarcze prowadzące działalność w handlu zagranicznym przekazują na rachunek Funduszu po potrąceniu kosztów importu.

2. Część wpływów określonych w ust. 1 pobierana od towarów rynkowych w wysokości ustalonej przez Ministra Współpracy Gospodarczej z Zagranicą w porozumieniu z Ministrem Rynku Wewnętrznego przekazuje się na rachunek Funduszu Rozwoju Rynku prowadzony na podstawie odrębnych przepisów.

3. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą może ograniczyć pobieranie różnic cen, o których mowa w art. 3 pkt 2, do określonych towarów.

Art. 6. Wpływy uzyskane ze sprzedaży środków centralnych w drodze przetargów walutowych jednostki organizujące te przetargi przekazują na rachunek Funduszu w wysokości ustalonej przez Ministra Finansów w porozumieniu z Ministrem Współpracy Gospodarczej z Zagranicą.

Art. 7. Dywidendy należne Skarbowi Państwa od udziałów w spółkach prowadzących działalność w handlu zagranicznym, o których mowa w art. 3 pkt 4, spółki przekazują na rachunek Funduszu.

Art. 8. Należności za nabyte udziały Skarbu Państwa w spółkach prowadzących działalność w handlu zagranicznym, o których mowa w art. 3 pkt 5, nabywca przekazuje na rachunek Funduszu.

Art. 9. Jednostki organizujące na podstawie przepisów szczególnych przetargi towarów importowanych w ramach zobowiązań międzynarodowych przekazują wpływy określone w art. 3 pkt 6 na rachunek Funduszu.

Rozdział 3

Gospodarowanie środkami Funduszu

Art. 10. 1. Środkami Funduszu dysponuje Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą.

2. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą może w określonym zakresie przekazać Bankowi Rozwoju Eksportu Spółka Akcyjna, zwanemu dalej „Bankiem”, prawo dysponowania środkami Funduszu.

3. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą może powierzyć Bankowi administrowanie środkami Funduszu.

4. Bank przedstawia Ministrowi Współpracy Gospodarczej z Zagranicą informacje o działalności Funduszu.

Art. 11. Środki Funduszu przeznacza się na rozwój zdolności eksportowych gospodarki, a w szczególności na:

- 1) udzielanie kredytów na przedsięwzięcia, których efektem będzie wzrost lub poprawa efektywności produkcji eksportowej,
- 2) wnoszenie udziałów do spółek prawa handlowego,
- 3) nabywanie obligacji podmiotów gospodarczych, podejmujących przedsięwzięcia służące proeksportowej restrukturyzacji produkcji,
- 4) promocję eksportu towarów i usług,
- 5) cele określone w art. 13 i 14.

Art. 12. 1. Kredytów, o których mowa w art. 11 pkt 1, Bank udziela we własnym imieniu na rachunek Funduszu.

2. Bankowi przypadają należne prowizje od udzielonych kredytów.

Art. 13. 1. Podmiotowi gospodarczemu mogą być przyznane środki finansowe przeznaczone na poprawę efektywności świadczenia usług i produkcji eksportowej w okresie przebudowy jego struktury produkcji.

2. Środki finansowe, o których mowa w ust. 1, mogą być przyznane po przedstawieniu przez podmiot gospodarczy programu przedsięwzięć restrukturyzacyjnych.

3. Wielkość przyznanych środków określa Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą w formie stawki procentowej do obowiązującego kursu.

4. Stawki, o których mowa w ust. 3, będą ustalone degresywnie na określony czas.

5. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą określa dane, jakie powinien zawierać program, o którym mowa w ust. 2.

Art. 14. 1. Do produkcji towarów, których eksport charakteryzuje się strukturalnie niską efektywnością — a zwłaszcza towarów rolno-spożywczych — mogą być

ustalone jednolite stawki procentowe do obowiązującego kursu, o ile wpływy za ten eksport następują w rublach transferowych lub walutach wymienialnych.

2. Do produkcji towarów przeznaczonych na eksport w ramach zobowiązań międzynarodowych mogą być ustalone indywidualne stawki procentowe do obowiązującego kursu.

3. Wysokość stawek, o których mowa w ust. 1, okres ich obowiązywania oraz wykaz towarów, których te stawki dotyczą, ustala Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą.

Art. 15. Stawki, o których mowa w art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 1 i 2, nie mają zastosowania do eksportu realizowanego w ramach obrotu uszlachetniającego i transakcji wiążących eksport z importem.

Art. 16. Pobranie i rozliczenie środków Funduszu na cele określone w art. 13 i 14 następuje po zrealizowaniu sprzedaży eksportowej.

Art. 17. W przypadku niezrównoważenia obrotów Funduszu może on być zasilony dotacją z budżetu.

Art. 18. Rada Ministrów przedstawia Sejmowi co roku informację o gospodarce środkami Funduszu jako załącznik do sprawozdań z wykonania budżetu państwa i bilansu płatniczego.

Rozdział 4

Rada Funduszu

Art. 19. Minister Współpracy Gospodarczej z Zagranicą powołuje Radę Funduszu jako organ opiniotwórczy, zwaną dalej „Radą”.

Art. 20. Do zadań Rady należy przedstawianie Ministrowi Współpracy Gospodarczej z Zagranicą opinii i propozycji dotyczących gospodarowania środkami Funduszu, a w szczególności opiniowanie:

- 1) projektu preliminarza dochodów i wydatków Funduszu, przedstawianego przez Bank,

- 2) sprawozdań rocznych,
- 3) propozycji nabycia udziałów w spółkach prawa handlowego oraz tworzenia takich spółek,
- 4) propozycji wydatkowania środków na promocję eksportu i inne działania marketingowe służące rozwojowi eksportu,
- 5) propozycji stawek, o których mowa w art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 1 i 2.

Rozdział 5

Przepisy szczególne, przejściowe i końcowe

Art. 21. W sprawach nie uregulowanych ustawą stosuje się odpowiednie przepisy prawa budżetowego o gospodarce funduszami celowymi.

Art. 22. W ustawie z dnia 3 grudnia 1984 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 56, poz. 283, z 1985 r. Nr 59, poz. 296, z 1986 r. Nr 42, poz. 202, z 1987 r. Nr 33, poz. 181 oraz z 1988 r. Nr 19, poz. 133 i Nr 41, poz. 325) w art. 18 w ust. 1 w pkt 3 dodaje się po przecinku wyrazy „z wyjątkiem wpływów z cła przywózowego w handlowym obrocie towarowym z zagranicą”.

Art. 23. Zachowują moc wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzje administracyjne, podjęte na podstawie przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1986 r. Nr 8, poz. 44, Nr 39, poz. 192 i Nr 47, poz. 226, z 1987 r. Nr 33, poz. 181 oraz z 1988 r. Nr 24, poz. 167 i Nr 34, poz. 254) oraz przyznane na podstawie tych przepisów stawki procentowe do obowiązującego kursu.

Art. 24. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 marca 1989 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. *K. Barcikowski*
Sekretarz Rady Państwa: *Z. Surowiec*

33

USTAWA

z dnia 15 lutego 1989 r.

Prawo dewizowe.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje zasady obrotu dewizowego i stosowania kursów walutowych, obowiązek zgłaszania mienia osób krajowych znajdującego się za granicą i mienia osób zagranicznych znajdującego się w kraju, a także właściwość organów w sprawach dewizowych oraz zasady kontroli dewizowej.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) osoba krajowa:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w kraju,
 - b) osobę prawną oraz nie mającą osobowości prawnej jednostkę organizacyjną, utworzoną zgodnie z przepisami prawa, mającą siedzibę w kraju,

- c) polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne i inne polskie przedstawicielstwa korzystające z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych;
- 2) osoba zagraniczna:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania za granicą,
 - b) osobę prawną oraz nie mającą osobowości prawnej jednostkę organizacyjną, mającą siedzibę za granicą,
 - c) oddziały i przedstawicielstwa z siedzibą za granicą osób prawnych oraz nie mających osobowości prawnej jednostek organizacyjnych mających siedzibę w kraju,
 - d) oddziały i przedstawicielstwa w kraju osób prawnych oraz nie mających osobowości prawnej jed-

nostek organizacyjnych mających siedzibę za granicą,

- e) obce przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne oraz inne obce przedstawicielstwa korzystające z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych;

3) wartość dewizowa:

- a) znaki pieniężne (banknoty i monety) będące za granicą prawnym środkiem płatniczym oraz te, które przestały być takim środkiem, lecz podlegają wymianie, zwane dalej „walutami obcymi”,
- b) wystawione w walutach obcych akcje, świadectwa udziałowe, obligacje, książeczki i inne dowody oszczędnościowe, certyfikaty i kwity depozytowe, czek, czek podróżniczy, weksle, akredytywy, polecenia wypłat oraz wszelkie dokumenty bankowe i finansowe podlegające wymianie na walutę obce,
- c) złoto i platynę w stanie nie przerobionym oraz w postaci sztab, monet bitych po 1850 r., półfabrykatów, z wyjątkiem stosowanych w technice dentystycznej, a także wyroby ze złota i platyny zazwyczaj nie wytwarzane z tych kruszców,
- d) znaki pieniężne Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będące w kraju prawnym środkiem płatniczym oraz te, które przestały być takim środkiem, lecz podlegają wymianie, zwane dalej „walutą polską” — jeżeli są przedmiotem wywozu za granicę lub przywozu z zagranicy albo międzynarodowych pieniężnych przekazów bankowych lub pocztowych,
- e) wystawione w walucie polskiej akcje, świadectwa udziałowe, obligacje, książeczki i inne dowody oszczędnościowe, certyfikaty i kwity depozytowe, czek, czek podróżniczy, weksle, akredytywy, polecenia wypłat oraz wszelkie dokumenty bankowe i finansowe podlegające wymianie na walutę polską — jeżeli są przedmiotem wywozu za granicę lub przywozu z zagranicy;

4) obrót dewizowy:

- a) zawarcie umowy lub dokonanie innej czynności prawnej powodującej lub mającej powodować płatność środkami stanowiącymi wartości dewizowe bądź przeniesienie własności wartości dewizowych albo przeniesienie wierzytelności lub zobowiązania, których przedmiotem są wartości dewizowe,
 - b) wywóz za granicę i przywóz z zagranicy wartości dewizowych, a także dokonywanie międzynarodowych pieniężnych przekazów bankowych lub pocztowych;
- 5) bank dewizowy — bank upoważniony do czynności, na których dokonywanie, stosownie do przepisów ustawy, jest wymagane zezwolenie dewizowe;
 - 6) podmiot gospodarczy — osobę krajową prowadzącą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o prowadzeniu danego rodzaju działalności;
 - 7) kraj — terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 3. Minister Finansów, z urzędu lub na wniosek osób zainteresowanych, rozstrzyga wątpliwości w sprawach statusu dewizowego osób wymienionych w art. 2 pkt 1 i 2.

Rozdział 2

Dokonywanie obrotu dewizowego

Art. 4. Wartości dewizowe mogą być przedmiotem własności osób krajowych w kraju i za granicą oraz osób zagranicznych w kraju. Osoby krajowe i zagraniczne mogą swobodnie dokonywać obrotu dewizowego, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w przepisach niniejszego rozdziału.

Art. 5. 1. Osoby krajowe w kraju są obowiązane sprowadzić do kraju znajdujące się za granicą wartości dewizowe, stanowiące ich własność, nie później niż w terminie 2 miesięcy od ich uzyskania.

2. Jeżeli osoba krajowa uzyskała wartości dewizowe w czasie pobytu za granicą, jest obowiązana sprowadzić je do kraju w terminie 2 miesięcy od powrotu do kraju.

3. Odstąpienie od obowiązku, o którym mowa w ust. 1 i 2, wymaga zezwolenia dewizowego.

Art. 6. 1. Podmioty gospodarcze są obowiązane odprzedawać bankom dewizowym część wpływów w walutach obcych, uzyskiwanych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustali wysokość i szczegółowe zasady obliczania podlegającej odprzedaży części wpływów, o których mowa w ust. 1, zakres zwolnień od tego obowiązku oraz tryb dokonywania rozliczeń z tego tytułu.

Art. 7. Osoby krajowe fizyczne są obowiązane odprzedawać bankom dewizowym 60% wartości dewizowych w walucie obcej, otrzymywanych od zagranicznych instytucji ubezpieczeniowych z tytułu renty lub emerytury, po kursie, o którym mowa w art. 14 ust. 1.

Art. 8. Następujące czynności obrotu dewizowego wymagają zezwolenia dewizowego:

- 1) wywóz za granicę wartości dewizowych, a także ich przekaz za granicę drogą pocztową lub bankową, z wyjątkiem:
 - a) wywozu za granicę przez osoby krajowe fizyczne walut obcych do wysokości określonej przez Ministra Finansów w zezwoleniu dewizowym ogólnym,
 - b) wywozu za granicę przez osoby zagraniczne fizyczne walut obcych przywiezionych przez te osoby do kraju do wysokości pozostałej po potrąceniu kwot walut obcych podlegających obowiązkowej wymianie, o której mowa w art. 11,
 - c) przekazu za granicę przez podmioty gospodarcze walut obcych na cele zakupów towarów i usług związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą;
- 2) przywóz do kraju waluty polskiej, z wyłączeniem waluty wywiezionej uprzednio za zezwoleniem dewizowym;
- 3) dokonywanie czynności obrotu dewizowego w kraju między osobami krajowymi a osobami zagranicznymi, z wyjątkiem:
 - a) przyjmowania przez osoby krajowe darowizn wartości dewizowych od osób zagranicznych,
 - b) rozporządzania wartościami dewizowymi w testamencie,
 - c) obrotu z zagranicą towarami i usługami dokonywanego przez podmioty gospodarcze;

- 4) udzielanie i zaciąganie kredytów przez osoby krajowe w obrocie dewizowym z zagranicą;
- 5) dokonywanie zakupów wartości dewizowych w celu dalszej odprzedaży z zyskiem;
- 6) rozporządzanie przez podmioty gospodarcze walutami obcymi uzyskanymi z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej na cele nie związane z tą działalnością;
- 7) ustalanie oraz dokonywanie w kraju w stosunkach między osobami krajowymi płatności w wartościach dewizowych za nabywany towar lub świadczoną usługę i pracę;
- 8) zawarcie umowy rachunku bankowego z bankiem zagranicznym przez osoby krajowe w kraju.

Art. 9. 1. Banki dewizowe mogą na podstawie zezwolenia dewizowego Prezesa Narodowego Banku Polskiego organizować przetargi, na których podmioty gospodarcze mogą dokonywać sprzedaży, a także kupna walut obcych na pokrywanie ich zobowiązań w tych walutach.

2. Kupno walut obcych na przetargach przez podmioty gospodarcze działające na podstawie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o zasadach prowadzenia na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej działalności gospodarczej w zakresie drobnej wytwórczości przez zagraniczne osoby prawne i fizyczne (Dz. U. z 1985 r. Nr 13, poz. 58 i z 1988 r. Nr 41, poz. 325) oraz ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej z udziałem podmiotów zagranicznych (Dz. U. Nr 41, poz. 325) wymaga zezwolenia dewizowego.

3. Ministrowie Finansów i Współpracy Gospodarczej z Zagranicą oraz Prezes Narodowego Banku Polskiego określą ogólne zasady przeprowadzania przetargów, o których mowa w ust. 1.

Art. 10. 1. Osoby krajowe mogą prowadzić punkty kupna i sprzedaży walut obcych na podstawie zezwolenia dewizowego Narodowego Banku Polskiego.

2. Osoby prowadzące punkty kupna i sprzedaży walut obcych mogą kupować waluty obce od osób zagranicznych i krajowych nie będących podmiotami gospodarczymi i sprzedawać je osobom krajowym nie będącym podmiotami gospodarczymi.

Art. 11. 1. Osoby zagraniczne fizyczne, nie będące obywatelami polskimi, są obowiązane dokonywać w banku dewizowym wymiany walut obcych na walutę polską w celu pokrycia kosztów pobytu w kraju lub w inny sposób zapewnić pokrycie tych kosztów.

2. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa stawki, szczegółowe zasady i tryb wymiany walut obcych lub zapewnienia innego sposobu pokrycia kosztów pobytu przez osoby określone w ust. 1, tryb kontroli jego wykonania oraz zwolnień od tego obowiązku.

Art. 12. 1. Osoby zagraniczne są obowiązane dokonywać zapłaty w walucie polskiej, po udokumentowaniu jej pochodzenia z wymiany walut obcych w banku dewizowym, następujących należności na rzecz osób krajowych:

- 1) za usługi i świadczenia zakładów leczniczych i uzdrowiskowych;

2) z tytułu:

- a) opłat i kosztów w postępowaniu sądowym i administracyjnym,
- b) poręczeń i kar grzywny, z wyjątkiem nałożonych w trybie postępowania mandatowego,
- c) ceł, podatków, opłat lokalnych oraz opłaty skarbowej;

3) z tytułu zakupu nieruchomości, praw ustanowionych na nieruchomości, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oraz wynikających z przydziału spółdzielni mieszkaniowych: prawa do domu jednorodzinnego lub prawa do lokalu w małym domu mieszkalnym;

4) za usługi przewozu osób oraz usługi spedycji, przewozu i ubezpieczenia przesyłek na trasach zagranicznych;

5) z tytułu najmu i dzierżawy lokali mieszkalnych i użytkowych, usług hotelarskich i kempingowych.

2. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe zasady dokumentowania pochodzenia waluty polskiej, o którym mowa w ust. 1, zakres zwolnień od tego obowiązku oraz tytuły pochodzenia waluty polskiej równorzędne z wymianą walut obcych.

Art. 13. 1. Osoby krajowe są obowiązane dokonywać płatności za granicę oraz pobierać należności pieniężne z zagranicy w walucie obcej za pośrednictwem banku dewizowego.

2. Odstąpienie od obowiązków określonych w ust. 1 wymaga zezwolenia dewizowego.

Art. 14. 1. W obrocie dewizowym i rozrachunkach stosuje się, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ust. 3 i 4, kursy walut obcych w złotych, ustalone przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

2. Zasady stosowania kursów, o których mowa w ust. 1, określa Prezes Narodowego Banku Polskiego.

3. Na przetargach, o których mowa w art. 9, oraz przy kupowaniu i sprzedawaniu walut obcych, o których mowa w art. 10, stosuje się ceny ustalone umownie przez kupującego i sprzedającego te waluty.

4. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do sprzedaży walut obcych między podmiotami gospodarczymi, jak również do innych czynności obrotu dewizowego, na których dokonywanie nie jest wymagane zezwolenie dewizowe.

Art. 15. 1. Prezes Narodowego Banku Polskiego ustala zasady i normy sprzedaży wartości dewizowych osobom krajowym fizycznym na pokrycie kosztów podróży i pobytu za granicą.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Prezes Narodowego Banku Polskiego może nałożyć obowiązek stosowania dopłaty w złotych do kursu walut obcych przy ich sprzedaży osobom krajowym fizycznym oraz, w porozumieniu z Ministrem Finansów, określić przeznaczenie środków pochodzących z dopłaty.

Art. 16. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może rozciągnąć stosowanie przepisów art. 6 i 9 na wpływy podmiotów gospodarczych w jednostkach rozrachunkowych stosowanych w handlu zagranicznym, uzyskiwane z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, lub w inny sposób ustalić zasady dysponowania przez podmioty gospodarcze tymi wpływami.

Rozdział 3

Obowiązek zgłaszania mienia

Art. 17. 1. Osoby krajowe, z wyjątkiem cudzoziemców, są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu ich mienie znajdujące się za granicą. Obowiązek zgłoszenia mienia Skarbu Państwa ciąży na tych państwowych jednostkach organizacyjnych, pod których zarządem to mienie się znajduje.

2. Osoby zagraniczne są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu ich mienie znajdujące się w kraju. Jeżeli mienie znajduje się w posiadaniu lub zarządzie innej osoby niż właściciel, obowiązek zgłoszenia ciąży na tej osobie. Obowiązek zgłoszenia mienia nie dotyczy przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i misji specjalnych państw obcych oraz ich cudzoziemskiego personelu, a także organizacji międzynarodowych lub osób korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych na mocy umów, ustaw lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.

3. Zgłoszeniu podlega również utrata mienia.

4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustali zakres i tryb wykonania obowiązków określonych w ust. 1—3.

Art. 18. Narodowy Bank Polski jest obowiązany przestrzegać tajemnicy o mieniu zgłoszonym w myśl art. 17; przepisy Prawa bankowego o tajemnicy obrotów i stanów rachunków bankowych stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Właściwość organów w sprawach dewizowych oraz zasady kontroli dewizowej

Art. 19. 1. Organem właściwym w sprawach dewizowych jest Minister Finansów.

2. Minister Finansów, realizując politykę dewizową, kredytową i płatniczą w obrotach z zagranicą, koordynuje działalność dewizową organów upoważnionych do dokonywania czynności dewizowych na podstawie przepisów ustawy. Minister Finansów sprawuje ogólny nadzór w sprawach dewizowych i w ramach tego nadzoru zapewnia jednolite stosowanie przepisów ustawy, z zastrzeżeniem art. 22.

Art. 20. 1. Zezwolenie dewizowe może być udzielone jako zezwolenie ogólne lub indywidualne. W zezwoleniu może być ustalony obowiązek spełnienia określonych warunków.

2. Zezwolenie dewizowe ogólne jest udzielane dla ogółu albo dla określonego kręgu osób krajowych lub zagranicznych. W pozostałych wypadkach udziela się zezwoleń dewizowych indywidualnych.

Art. 21. 1. Ogólnych zezwoleń dewizowych udziela Minister Finansów, w drodze zarządzenia.

2. Indywidualnych zezwoleń dewizowych udziela Narodowy Bank Polski. Prezes Narodowego Banku Polskiego, w porozumieniu z Ministrem Finansów, ustali zasady udzielania tych zezwoleń.

3. Udzielenie zezwolenia dewizowego jednej ze stron na zawarcie i wykonanie umowy oznacza zezwolenie również dla drugiej strony oraz osoby trzeciej, której

umowa dotyczy, jeżeli w zezwoleniu nie zastrzeżono inaczej.

Art. 22. Decyzje w sprawach indywidualnych zezwoleń dewizowych mogą być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 23. Minister Finansów, realizując uchwalony przez Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej plan bilansu płatniczego oraz zapobiegając przekroczeniu przyjętego w nim poziomu zadłużenia zagranicznego państwa:

- 1) określa przeznaczenie wartości dewizowych uzyskanych w ramach odprzedaży i wymiany, o których mowa w art. 6, 7 i 11,
- 2) współdziała z Prezesem Narodowego Banku Polskiego w tworzeniu rezerwy dewizowej państwa oraz określaniu zasad gospodarowania tą rezerwą,
- 3) może określić, w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, dopuszczalną wysokość zadłużenia zagranicznego banków dewizowych.

Art. 24. 1. Prezes Narodowego Banku Polskiego, w porozumieniu z Ministrem Finansów, może upoważnić określone banki do czynności, na których dokonywanie, stosownie do przepisów ustawy, jest wymagane zezwolenie dewizowe.

2. Prezes Narodowego Banku Polskiego może ustalać, w porozumieniu z Ministrem Finansów, poziom rezerw dewizowych banków dewizowych oraz sposób ich zagospodarowania.

Art. 25. 1. Obrót dewizowy oraz inne czynności, na których dokonanie, stosownie do przepisów ustawy, jest wymagane zezwolenie dewizowe, podlegają kontroli dewizowej.

2. Kontroli dewizowej podlega również wykonywanie obowiązku zgłoszenia mienia.

Art. 26. 1. Kontrolę dewizową wykonują Minister Finansów i podległe mu organy, z zastrzeżeniem art. 27 ust. 1, na zasadach i w trybie kontroli finansowej.

2. Organy wykonujące kontrolę dewizową są uprawnione do żądania informacji o obrotach i stanach na bankowych rachunkach w walutach obcych, z wyjątkiem dotyczących wkładów oszczędnościowych, oraz o mieniu zgłoszonym w myśl art. 17 ust. 1 i 2.

3. Kontrolę dewizową wykonują również:

- 1) Narodowy Bank Polski — w zakresie dokonywania czynności, o których mowa w art. 25 ust. 1, przez banki dewizowe oraz osoby krajowe i zagraniczne, które uzyskały indywidualne zezwolenie dewizowe na te czynności,
- 2) banki dewizowe — w zakresie płatności i rozliczeń w obrocie dewizowym, dokonywanym za ich pośrednictwem,
- 3) organy administracji celnej — w zakresie granicznej kontroli dewizowej oraz kontroli dewizowej przesyłek pocztowych,
- 4) organy Wojsk Ochrony Pogranicza — w zakresie granicznej kontroli dewizowej, w razie posiadania uprawnień do wykonywania kontroli celnej,
- 5) organy administracji pocztowej — przy nadawaniu przesyłek pocztowych za granicę.

Art. 27. 1. Graniczną kontrolę dewizową wykonują organy administracji celnej i organy Wojsk Ochrony Pogranicza na zasadach i w trybie kontroli celnej.

2. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Współpracy Gospodarczej z Zagranicą, w drodze rozporządzenia, może określać zasady i tryb granicznej oraz pocztowej kontroli dewizowej odmiennie od zasad i trybu kontroli celnej.

Art. 28. 1. Osoby krajowe i zagraniczne są obowiązane, na żądanie organów kontroli dewizowej, udzielać ustnych i pisemnych wyjaśnień oraz udostępniać wymagane dokumenty w sprawach objętych kontrolą dewizową.

2. Osoby krajowe i zagraniczne dokonujące przywozu z zagranicy i wywozu za granicę wartości dewizowych są obowiązane zgłosić i na żądanie organów kontroli dewizowej przedstawić posiadane wartości dewizowe do kontroli.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 29. W przepisach obowiązujących ustaw wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ustawie z dnia 4 maja 1982 r. o Narodowej Radzie Kultury oraz o Funduszu Rozwoju Kultury (Dz. U. Nr 14, poz. 111 i z 1988 r. Nr 19, poz. 132) art. 8 skreśla się,
- 2) w ustawie z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1989 r. Nr 4, poz. 24) w art. 79 ust. 2 i 3 skreśla się,
- 3) w ustawie z dnia 16 września 1982 r. — Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 39, poz. 176, z 1986 r. Nr 39, poz. 192, z 1987 r. Nr 33, poz. 181, z 1988 r. Nr 41, poz. 324 i z 1989 r. Nr 3, poz. 12) art. 86 skreśla się,
- 4) w ustawie z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181 oraz z 1988 r. Nr 19, poz. 132 i Nr 41, poz. 324) w art. 43 w ust. 1 pkt 4 skreśla się,

- 5) w ustawie z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. Nr 36, poz. 170, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1988 r. Nr 41, poz. 328) w art. 14 ust. 2 skreśla się,
- 6) w ustawie z dnia 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki (Dz. U. Nr 59, poz. 297, z 1986 r. Nr 47, poz. 226 oraz z 1987 r. Nr 22, poz. 126 i Nr 33, poz. 181) art. 13 skreśla się,
- 7) w ustawie z dnia 16 lipca 1987 r. o jednostkach innowacyjno-wdrożeniowych (Dz. U. Nr 22, poz. 126) art. 14 skreśla się,
- 8) w ustawie z dnia 16 lipca 1987 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 22, poz. 127) w art. 42 ust. 3 i 4 skreśla się,
- 9) w ustawie z dnia 10 października 1987 r. o nasienictwie (Dz. U. Nr 31, poz. 166) art. 28, w art. 32 w ust. 5 pkt 2 oraz w art. 56 w ust. 2 pkt 5 skreśla się.

Art. 30. Pozostają w mocy zezwolenia dewizowe udzielone na podstawie ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) w zakresie, w jakim uzyskanie zezwolenia dewizowego jest wymagane stosownie do przepisów niniejszej ustawy.

Art. 31. Zgłoszenie mienia osób krajowych znajdującego się za granicą i mienia osób zagranicznych znajdującego się w kraju, dokonane na podstawie ustawy wymienionej w art. 30, uważa się za spełnienie obowiązku przewidzianego w art. 17 niniejszej ustawy.

Art. 32. Sprawy dewizowe wszczęte i nie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpatrzeniu według tej ustawy.

Art. 33. Traci moc ustawa z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288).

Art. 34. Ustawa wchodzi w życie z dniem 15 marca 1989 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. *K. Barcikowski*
Sekretarz Rady Państwa: *Z. Surowiec*

34

USTAWA

z dnia 15 lutego 1989 r.

o ustanowieniu Narodowego Święta Niepodległości.

Dla upamiętnienia rocznicy odzyskania przez Naród Polski niepodległego bytu państwowego oraz walk pokoleń Polaków o wolność i niepodległość stanowi się, co następuje:

Art. 1. Dzień 11 listopada jest uroczystym Narodowym Świętem Niepodległości.

Art. 2. Dzień 11 listopada jest dniem wolnym od pracy.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. *K. Barcikowski*
Sekretarz Rady Państwa: *Z. Surowiec*

35

USTAWA

z dnia 15 lutego 1989 r.

o zmianie ustawy o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych.

Art. 1. W ustawie z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 42, poz. 202) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4:

- a) dodaje się nowe ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Zakład pracy jest obowiązany zgłosić do ubezpieczenia społecznego wszystkich zatrudnionych pracowników. W razie niezgłoszenia

- pracownika do ubezpieczenia objęcie ubezpieczeniem następuje z urzędu.
5. Odmowa objęcia ubezpieczeniem społecznym osoby zgłoszonej przez zakład pracy oraz objęcie ubezpieczeniem z urzędu następuje w formie decyzji."
- b) dotychczasowy ust. 4 otrzymuje oznaczenie ust. 6: w przepisie tym wyrazy „a także szczególne formy decyzji w sprawach ustalania i stwierdzania obowiązku ubezpieczenia” skreśla się;
- 2) w art. 7:
- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Zadania, o których mowa w ust. 1, Zakład wykonuje za pośrednictwem Centrali Zakładu, oddziałów oraz Biura Rent Zagranicznych.”
- b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
- „5. Zakłady pracy i inne jednostki, o których mowa w ust. 4, są obowiązane kierować na szkolenie specjalistyczne dotyczące ubezpieczeń społecznych pracowników, którym powierzają obowiązki z tego zakresu.”
- 3) w art. 9:
- a) w ust. 3 po wyrazach „stopnia wojewódzkiego” dodaje się wyrazy „oraz po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Nadzorczej”;
- b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
- „6. Prezes Zakładu składa Ministrowi Pracy i Polityki Socjalnej oraz Naczelnej Radzie Nadzorczej okresowe sprawozdania z działalności Zakładu.”
- 4) w art. 10 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1. Przy Zakładzie działają komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, które powołuje i rozwiązuje Prezes Zakładu.
2. Komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia przy oddziałach Zakładu powołuje i rozwiązuje Prezes Zakładu na wniosek dyrektora oddziału.”
- 5) w art. 11:
- a) w ust. 1 skreśla się pkt 6,
- b) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Zakład inicjuje oraz może finansowo lub w innej formie wspierać:
- 1) działalność zmierzającą do zapobiegania zachorowaniom, inwalidztwu i wypadkom oraz działalność dotyczącą rehabilitacji zawodowej, w szczególności w zakresie:
- a) edukacji zdrowotnej,
- b) rozwijania ośrodków rehabilitacji zawodowej,
- c) szkolenia inwalidów oraz tworzenia dla nich miejsc pracy,
- d) rozwijania produkcji protez, przedmiotów ortopedycznych i sprzętu rehabilitacyjnego,
- e) badań i analiz przyczyn inwalidztwa, a zwłaszcza z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych,
- 2) rozwój sieci domów-pensjonatów dla emerytów i rencistów.”
- c) dotychczasowy ust. 2 otrzymuje oznaczenie ust. 3;
- 6) w art. 12 wyraz „Komunikacji” zastępuje się wyrazami „Transportu, Żeglugi i Łączności”, a wyrazy „Sprawiedliwości oraz Urzędu do Spraw Kombatantów” zastępuje się wyrazami „oraz Sprawiedliwości”;
- 7) w art. 14:
- a) w pkt 2 na końcu dodaje się wyrazy „oraz przedkładanie opinii właściwym komisjom sejmowym”;
- b) dodaje się nowe pkt 5 i 6 w brzmieniu:
- „5) rozpatrywanie projektów wspierania działalności, o której mowa w art. 11 ust. 2,
- 6) udzielanie radom nadzorczym wytycznych w zakresie realizowania zadań określonych ustawą oraz koordynowanie działalności tych rad,”
- c) dotychczasowy pkt 5 otrzymuje oznaczenie pkt 7;
- 8) w art. 26 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) dotacje celowe z budżetu państwa na zrefundowanie świadczeń, o których mowa w art. 28 pkt 1, i kosztów ich obsługi oraz inne dotacje przewidziane w odrębnych przepisach,”;
- 9) art. 27 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 27. Ze środków Funduszu pokrywa się:
- 1) wydatki na świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego oraz należne od Zakładu odsetki za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczeń lub ich wypłacie,
- 2) koszty działalności bieżącej Zakładu, rad nadzorczych, komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, z uwzględnieniem art. 28a,
- 3) wydatki Zakładu na inwestycje i remonty kapitalne,
- 4) wydatki związane ze wspieraniem działalności, o której mowa w art. 11 ust. 2, po uprzedniej akceptacji Naczelnej Rady Nadzorczej.”;
- 10) po art. 27 dodaje się art. 27a w brzmieniu:
- „Art. 27a. Zasady finansowania świadczeń z ubezpieczenia społecznego rolników i członków ich rodzin określają odrębne przepisy.”;
- 11) w art. 28:
- a) w pkt 1 wyrazy „wraz z opłatami pocztowymi za ich przesłanie” skreśla się,
- b) w pkt 2 wyrazy „wraz z opłatami pocztowymi za przesyłanie tych należności, które podlegają refundacji z dotacji celowej z budżetu państwa” skreśla się;
- 12) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:
- „Art. 28a. Koszty bieżącej działalności, o której mowa w art. 27 pkt 2, podlegają refundacji z Funduszu Ubezpieczenia Społecznego Rolników i Funduszu Alimentacyjnego w części proporcjonalnej do liczby świadczeń finansowanych z tych źródeł.”;
- 13) art. 30 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 30. 1. Nadwyżkami Funduszu Zakład gospoda-

ruje w sposób gwarantujący terminową wypłatę świadczeń.

2. Zakład może lokować nadwyżki w bankach w formie oprocentowanych lokat zwrotnych lub udziałów w przedsiębiorstwach podejmowanych przez inne podmioty gospodarcze po uprzedniej akceptacji Naczelnej Rady Nadzorczej.”;

14) w art. 31 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii właściwych komisji sejmowych, określa wysokość i podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników, terminy i tryb ich opłacania, zasady rozliczania przez zakłady pracy składek i wypłaconych świadczeń.”;

15) w art. 33 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Składki na ubezpieczenie społeczne pracowników oraz należności z tytułu odsetek za zwłokę i dodatkowych opłat, o których mowa w ust. 2, nie opłacone w terminie, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

16) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:

- „Art. 37a. 1. Zakład kontroluje prawidłowość i efektywność wykorzystywania środków przyznanych na wspieranie działalności, o której mowa w art. 11 ust. 2.
2. Jednostki organizacyjne, którym przyznano z Funduszu środki na działalność określoną w art. 11 ust. 2, są obowiązane udostępniać Zakładowi wszelkie materiały dotyczące tej działalności oraz udzielać w tych sprawach niezbędnych wyjaśnień i informacji.”

Art. 2. Minister Pracy i Polityki Socjalnej ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów oraz porządku alfabetycznego liter.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem art. 27 pkt 2 i 3 ustawy określonej w art. 1, który wchodzi w życie z mocą od dnia 1 stycznia 1989 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

36

USTAWA

z dnia 15 lutego 1989 r.

o nadaniu Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze imienia Tadeusza Kotarbińskiego.

Art. 1. Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze nadaje się nazwę „Wyższa Szkoła Pedagogiczna imienia Tadeusza Kotarbińskiego w Zielonej Górze”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

37

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 stycznia 1989 r.

w sprawie zmian w podatku wyrównawczym.

Na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 2, art. 7 ust. 5 pkt 1 i art. 14 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 42, poz. 188, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i z 1988 r. Nr 34, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. Skalę podatku wyrównawczego, zawartą w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 42, poz. 188, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i z 1988 r. Nr 34, poz. 254), zastępuje się skalą podatkową stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

§ 2. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1983 r. w sprawie podatku wyrównawczego (Dz. U. z 1987 r. Nr 8, poz. 53 i Nr 40, poz. 231 oraz z 1988 r. Nr 34, poz. 259) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

a) pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19) kwoty dochodów przekazywane na cele społecznie użyteczne, w tym również na rzecz organizacji społecznych i fundacji, do wysokości nie przekraczającej 10% dochodu.”;

b) dodaje się pkt 20 w brzmieniu:

„20) kwoty dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzenia, w imieniu jednostek gospodarki uspołecznionej na warunkach zlecenia, punktów sprzedaży detalicznej artykułów żywnościowych, jeżeli w ogólnej wartości zakupów placówki przeważają artykuły żywnościowe, z wyłączeniem artykułów zagranicznych pochodzących ze skupu od ludności, napojów alkoholowych oraz warzyw i owoców — w wysokości 10% tych dochodów.”;

2) w § 3 wyrazy „W 1988 r.” zastępuje się wyrazami „W 1989 r.”;

3) w § 5 w ust. 1 kwotę „3 000 000 zł” zastępuje się kwotą „4 500 000 zł”;

4) w § 6 w ust. 2 kwotę „2 000 000 zł” zastępuje się kwotą „3 000 000 zł”.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do podatku wyrównawczego przypadającego od dochodów osiągniętych w 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: M. F. Rakowski

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 1989 r. (poz. 37)

Dochód podlegający opodatkowaniu rocznie w zł	Podatek wynosi
1 908 000—2 016 000	5% od kwoty ponad 1 908 000 zł
2 016 000—2 124 000	5 400 zł + 8% od kwoty ponad 2 016 000 zł
2 124 000—2 232 000	14 040 zł + 11% od kwoty ponad 2 124 000 zł
2 232 000—2 364 000	25 920 zł + 14% od kwoty ponad 2 232 000 zł
2 364 000—2 520 000	44 400 zł + 18% od kwoty ponad 2 364 000 zł
2 520 000—2 760 000	72 480 zł + 22% od kwoty ponad 2 520 000 zł
2 760 000—3 000 000	125 280 zł + 26% od kwoty ponad 2 760 000 zł
3 000 000—3 312 000	187 680 zł + 30% od kwoty ponad 3 000 000 zł
3 312 000—3 624 000	281 280 zł + 35% od kwoty ponad 3 312 000 zł
3 624 000—4 056 000	390 480 zł + 40% od kwoty ponad 3 624 000 zł
4 056 000—4 488 000	563 280 zł + 45% od kwoty ponad 4 056 000 zł
4 488 000—4 920 000	757 680 zł + 50% od kwoty ponad 4 488 000 zł
4 920 000—5 424 000	973 680 zł + 55% od kwoty ponad 4 920 000 zł
5 424 000—5 928 000	1 250 880 zł + 60% od kwoty ponad 5 424 000 zł
5 928 000—6 432 000	1 553 280 zł + 65% od kwoty ponad 5 928 000 zł
6 432 000—6 936 000	1 880 880 zł + 70% od kwoty ponad 6 432 000 zł
6 936 000 i więcej	2 233 680 zł + 75% od kwoty ponad 6 936 000 zł, nie więcej jednak niż 50% podstawy opodatkowania.

38

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie stosowania ograniczeń w zakresie wypłaty emerytur wojskowych i wojskowych rent inwalidzkich.

Na podstawie art. 13 ust. 4 i art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 29, poz. 139, z 1984 r. Nr 52, poz. 270 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85) oraz art. 61 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 134, z 1972 r. Nr 53, poz. 341 i 342, z 1974 r. Nr 24, poz. 142 i Nr 47, poz. 282, z 1979 r. Nr 15, poz. 97 oraz z 1983 r. Nr 16, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 maja 1983 r. w sprawie stosowania ograniczeń w zakresie wypłaty emerytur wojskowych i wojskowych rent inwalidzkich (Dz. U. Nr 29, poz. 140) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł rozporządzenia otrzymuje brzmienie: „w sprawie stosowania ograniczeń oraz zmniejszeń emerytur wojskowych i wojskowych rent inwalidzkich.”,
- 2) w § 3 w pkt 3 dodaje się na końcu wyrazy „albo w razie wykonywania zajęcia zarobkowego lub spełniania funkcji nie wymienionych w § 1 i 2”,
- 3) § 4—6 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Zmniejszenie emerytury przewidziane w art. 14 ust. 1 ustawy nie następuje w razie uzyskiwania przez emeryta wynagrodzenia, dochodu lub przychodu nie powodujących zawieszenia prawa do emerytury lub renty, ani zmniejszenia ich wysokości — określonych w przepisach wydanych na podstawie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z tym że:

- 1) w razie zatrudnienia na stanowisku związanym z obronnością kraju, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie

wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 134, z 1972 r. Nr 53, poz. 341 i 342, z 1974 r. Nr 24, poz. 142 i Nr 47, poz. 282, z 1979 r. Nr 15, poz. 97 oraz z 1983 r. Nr 16, poz. 78) — dopuszczalną kwotę wynagrodzenia nie powodującą zmniejszenia wysokości świadczenia, obliczoną w stosunku miesięcznym, podwyższającą się o 30%.

- 2) uprawnienie Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do przyznania w indywidualnych wypadkach emerytowi prawa do osiągnięcia wynagrodzenia bez zmniejszenia emerytury — przysługuje wojskowemu organowi emerytalnemu,

- 3) nie ma zastosowania warunek zatrudnienia emeryta w niepełnym wymiarze czasu pracy.

§ 5. 1. Przy stosowaniu zmniejszenia emerytury, przewidzianego w art. 14 ust. 1 ustawy, bierze się pod uwagę:

- 1) w razie osiągnięcia zarobku z tytułu zatrudnienia — składniki wynagrodzenia emeryta przyjmowane do obliczenia podstawy wymiaru emerytury lub renty według przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z tym że:

a) do tego zarobku dolicza się kwoty wypłaconego zasiłku chorobowego, macierzyńskiego i opiekuńczego,

b) w razie osiągnięcia dochodu, który jest przyjmowany do podstawy wymiaru w kwotach zryczałtowanych, uwzględnia się część tej kwoty proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy,

- 2) w razie osiągnięcia dochodu z innych źródeł podlegającego podatkowi:
 - a) obrotowemu i dochodowemu lub tylko dochodowemu — dochód ustalony dla wymiaru podatku dochodowego, niezależnie od zwolnień podatkowych, obliczony w stosunku miesięcznym,
 - b) rolnemu — dochód w wysokości przyjmowanej do celów ustalania uprawnień do świadczeń socjalnych rolników i członków ich rodzin, podzielony przez 12.
2. Jeżeli emeryt osiąga zarobki lub dochody z kilku źródeł określonych w ust. 1, zarobki te i dochody zlicza się.
3. Wysokość zarobków lub dochodów osiągniętych za granicą ustala się w złotych według zasad stosowanych przy wypłacie rent z zagranicy.
4. Przy stosowaniu zmniejszenia emerytury nie uwzględnia się kwot wynagrodzenia przekazanych przez emeryta na rzecz funduszy przeznaczonych na cele społeczne lub kulturalne, a pozostających w dyspozycji państwowych jednostek organizacyjnych lub stowarzyszeń wyższej użyteczności albo innych organizacji społecznych służących podobnym celom.

- § 6. 1. Jeżeli emeryt osiąga zarobek z tytułu zatrudnienia (§ 5 ust. 1 pkt 1), za podstawę zmniejszenia emerytury przyjmuje się przeciętny miesięczny zarobek z 3 pierwszych miesięcy kalendarzowych zatrudnienia.
2. Podstawę zmniejszenia emerytury, ustaloną w sposób określony w ust. 1, stosuje się do końca roku kalendarzowego następującego po roku, w którym emeryt podjął zatrudnienie, oraz przez dalsze 2 miesiące.
3. Za podstawę zmniejszenia emerytury za okres każdego dalszych 12 miesięcy przyjmuje się przeciętny zarobek z poprzedniego roku kalendarzowego.
4. Jeżeli emeryt uzyskał dochód określony w § 5 ust. 1 pkt 2 pod lit. a) lub b), za podstawę zmniejszenia emerytury przyjmuje się przeciętny miesięczny dochód z roku kalendarzowego, w którym emeryt uzyskał ten dochód. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”;
- 4) w § 7 w ust. 2 wyraz „stycznia” zastępuje się wyrazem „marca”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń, dochodów oraz przychodów uzyskiwanych począwszy od dnia 1 stycznia 1988 r.

Prezes Rady Ministrów: *M. F. Rakowski*

39

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 lutego 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad wynagradzania oraz szczególnych uprawnień osób biorących udział w wyprawach polarnych prowadzonych i organizowanych przez Polską Akademię Nauk.

Na podstawie art. 79 i 160 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162, z 1986 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 21, poz. 124 oraz z 1988 r. Nr 20, poz. 134) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1986 r. w sprawie zasad wynagradzania oraz szczególnych uprawnień osób biorących udział w wyprawach polarnych prowadzonych i organizowanych przez Polską Akademię Nauk (Dz. U. Nr 33, poz. 159) w § 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) dodatek do wynagrodzenia w wysokości od 30 do 60% najwyższej miesięcznej stawki wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego dla pracownika naukowo-badawczego zatrudnionego na stanowisku docenta w placówkach naukowych Polskiej Akademii Nauk, a uczestnikom grup zimujących — ponadto dodatek polarny w wysokości 20% tej stawki”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *w. z. I. Sekuła*

40

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 lutego 1989 r.

w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1985 r. Nr 12, poz. 50 i z 1988 r. Nr 41, poz. 325) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z

1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1985 r. Nr 12, poz. 50 i z 1988 r. Nr 41, poz. 325), zwanej dalej „ustawą”, stosuje się do:

- 1) niepodatkowych należności budżetowych jednostek gospodarki uspołecznionej, wynikających z przepisów prawnych normujących wpłaty (obciążenia) na rzecz budżetu państwa,
- 2) nadmiernie pobranych dotacji budżetowych, które nie

zostały zwrócone w terminie na rachunek właściwej jednostki rozliczającej te dotacje,

- 3) obciążeń wyrównawczych stanowiących należność rachunku wyrównawczego handlu zagranicznego,
- 4) nadmiernie pobranych kwot dopłat wyrównawczych z rachunku wyrównawczego handlu zagranicznego,
- 5) opłat administracyjnych pobieranych przez organy administracji państwowej na podstawie odrębnych przepisów,
- 6) opłaty skarbowej,
- 7) opłaty elektryfikacyjnej,
- 8) opłaty targowej oraz opłaty miejscowej,
- 9) opłaty melioracyjnej oraz opłat za urządzenia zbiorowego zaopatrzenia wsi w wodę i zbiorcze urządzenia kanalizacyjne wsi wykonane przez państwo,
- 10) składek na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników,
- 11) świadczeń na fundusz gminny i fundusz miejski, z wyjątkiem art. 8 ustawy,
- 12) należności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i składek na zaopatrzenie emerytalne, w zakresie określonym przepisami art. 14—17, 20, 21, 23—29 i art. 30 ust. 4 oraz art. 40—49 ustawy,
- 13) należności wynikających z przepisów o cenach, dotyczących wpłat do budżetu państwa naliczonych kwot nienależnych i dodatkowych oraz innych kwot związanych z naruszeniem ograniczeń w swobodzie kształtowania cen.

§ 2. Terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw finansowych stopnia podstawowego są uprawnione do umarzania zaległości podatkowych z tytułu łącznego zobowiązania pieniężnego w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy, podatków i opłat lokalnych oraz świadczeń na fundusz gminny i fundusz miejski, przypadających od jednostek gospodarki uspołecznionej, jak również od osób fizycznych oraz nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej — bez ograniczenia kwoty.

§ 3. Urzędy skarbowe w zakresie ich właściwości rzeczowej są uprawnione do umarzania:

- 1) zaległości podatkowych jednostek gospodarki uspołecznionej w każdym rodzaju należności i za każdy

rok podatkowy do 20 000 000 zł — w zakresie zaległości w podatkach stanowiących dochód budżetu centralnego i bez ograniczenia kwoty — w zakresie zaległości w podatkach stanowiących dochód budżetów terenowych,

- 2) zaległości podatkowych osób fizycznych oraz nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej — bez ograniczenia kwoty,
- 3) należności wynikających z przepisów o cenach, dotyczących wpłat do budżetu państwa naliczonych kwot nienależnych i dodatkowych oraz innych kwot związanych z naruszeniem ograniczeń w swobodzie kształtowania cen — do 20 000 000 zł.

§ 4. Izby skarbowe odpowiednio do zakresu właściwości rzeczowej urzędów skarbowych są uprawnione do umarzania:

- 1) zaległości podatkowych jednostek gospodarki uspołecznionej w każdym rodzaju należności i za każdy rok podatkowy powyżej 20 000 000 zł — w zakresie zaległości stanowiących dochód budżetu centralnego,
- 2) należności wynikających z przepisów o cenach, dotyczących wpłat do budżetu państwa naliczonych kwot dodatkowych i nienależnych oraz innych kwot związanych z naruszeniem ograniczeń w swobodzie kształtowania cen — powyżej 20 000 000 zł do 40 000 000 zł.

§ 5. Zakres uprawnień określony w § 2—4 stosuje się odpowiednio, gdy decyzja w sprawie umorzenia dotyczy tylko odsetek za zwłokę.

§ 6. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o podatkach lub zaległościach podatkowych, rozumie się przez to również świadczenia pieniężne, na które rozciągnięto przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych.

§ 7. Traci moc — z zastrzeżeniem § 8 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1987 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych na niektóre rodzaje świadczeń pieniężnych oraz określenia właściwości organów podatkowych w zakresie umarzania zaległości podatkowych (Dz. U. Nr 23, poz. 131).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że w sprawach wszczętych przed dniem jego wejścia w życie i nie zakończonych decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe.

Prezes Rady Ministrów: w z. I. Sekuła

41

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie odszkodowań za szkody wyrządzone w uprawach i plonach rolnych przez niektóre gatunki zwierząt łownych.

Na podstawie art. 44 ust. 3 i art. 45 pkt 4 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. z 1973 r. Nr 33, poz. 197) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 października 1987 r. w sprawie odszkodowań za szkody wyrządzone w uprawach i plonach rolnych przez niektóre gatunki zwierząt łownych (Dz. U. Nr 34, poz. 189) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2:

- a) w ust. 2 w pkt 1 po wyrazach „roślin włóknistych” dodaje się wyrazy „i oleistych”,
- b) w ust. 3 na końcu zdania drugiego kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „a za liście buraków cukrowych — 20% wartości korzeni.”,
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Odszkodowanie za szkody na łąkach i pastwiskach obejmuje utraconą wartość masy zielo-

nej w miejscach uszkodzenia darni, a w razie rekultywacji — również koszty doprowadzenia łąki lub pastwiska do stanu pierwotnego.”;

2) w § 3 w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w okresie od dnia 11 czerwca — w wysokości 85%, a w razie konieczności sprzętu uprawy przed zaoraniem — 100%”;

3) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. 1. Wysokość odszkodowania za uszkodzone uprawy i plony rolne ustala się na podstawie cen plonów rolnych konsumpcyjnych, paszowych lub przemysłowych obowiązujących uśrednionych jednostki skupu, z wyłączeniem premii okresowych, dopłat i potrąceń. W razie zróżnicowania cen w zależności od klasy plonu, stosuje się przeciętną cenę wszystkich klas, a w odniesieniu do upraw kontraktowanych — cenę wynikającą z umowy kontraktacyjnej.

2. W razie powstania w danym roku na tej samej powierzchni szkody, po której jest wymagane zaoranie uprawy po raz drugi, trzeci lub czwarty, cenę, o której mowa w ust. 1, obniża się odpowiednio o 10, 20 lub 30%.”;

4) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Odszkodowanie nie przysługuje za szkody wyrządzone w gospodarstwie państwowym o łącz-

nej wartości nie przekraczającej przy jednorazowym oszacowaniu 200 zł.”;

5) w § 7:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Szacujący szkodę, w ciągu trzech dni od daty zgłoszenia szkody, powiadomi o terminie szacowania poszkodowanego, w obwodach dzierżawionych przez dzierżawców zrzeszonych w Polskim Związku Łowieckim — dzierżawcę obwodu, oraz zainteresowaną społeczno-zawodową organizację rolników.”;

b) w ust. 4 po wyrazach „w ust. 2” dodaje się wyrazy „lub przedstawiciela społeczno-zawodowej organizacji rolników”;

c) w ust. 6 dodaje się zdanie drugie w następującym brzmieniu: „Mają oni prawo podpisywania protokołu lub zgłaszania do niego zastrzeżeń.”;

6) w § 9 na końcu zdania kropkę skreśla się i dodaje wyrazy „w terminie 30 dni od daty ostatecznego ustalenia wysokości odszkodowania.”;

7) w § 11 w ust. 1 wyrazy „25%” zastępuje się wyrazami „20%” oraz skreśla się wyrazy „w 1988 r., 20% tej wartości w 1989 r. oraz 25% w 1990 r. i latach następnych.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. I. Sekuła

42

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy o przedsiębiorstwach państwowych.

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1987 r. Nr 35, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1981 r. w sprawie wykonania ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 170, z 1987 r. Nr 37, poz. 213 oraz z 1988 r. Nr 6, poz. 51 i Nr 12, poz. 95) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 6 skreśla się,

2) w § 18 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedsiębiorstwo nie realizuje celów, dla któ-

rych zostało utworzone, lub ustało albo wydatnie zmniejszyło się zapotrzebowanie społeczne na działalność, do jakiej przedsiębiorstwo zostało powołane, a przedsiębiorstwo nie ma ekonomicznie uzasadnionych możliwości podjęcia innej działalności”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: M. F. Rakowski

43

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 lutego 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie opodatkowania przychodów osób duchownych.

Na podstawie art. 9 pkt 1 i art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1985 r. Nr 12, poz. 50 i z 1988 r. Nr 41, poz. 325) oraz art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1988 r. Nr 4, poz. 37, Nr 34, poz. 254, Nr 41, poz. 325 i z 1989 r. Nr 3, poz. 12 i 13) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 9 kwietnia 1982 r. w sprawie opodatkowania przychodów osób duchownych (Dz. U. Nr 12, poz. 96, z 1985 r. Nr 28, poz. 120 i z 1987 r. Nr 2, poz. 13) w § 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Roczne stawki ryczałtu wynoszą:

1) od przychodów proboszczów:

w parafiach o liczbie mieszkańców		złotych
powyżej	do	
	1.000	3.600
1.000	2.000	7.200
2.000	3.000	11.700
3.000	4.000	16.200
4.000	5.000	19.200
5.000	6.000	22.500
6.000	7.000	24.300
7.000	8.000	27.500
8.000	9.000	29.100
9.000	10.000	30.900
10.000	12.000	33.900
12.000	14.000	37.400
14.000	16.000	38.700
16.000	18.000	42.000
18.000	20.000	45.400
20.000	30.000	47.700
a ponadto od każdego tysiąca mieszkańców ponad 20.000		1.800
30.000		65.700

2) od przychodów wikariuszy:

w parafiach o liczbie mieszkańców		jeżeli siedziba parafii znajduje się		
powyżej	do	na terenie gminy lub miasta o liczbie mieszkańców do 5.000	w mieście o liczbie mieszkańców	
			powyżej 5.000 do 50.000	powyżej 50.000
		zł	zł	zł
	3.000	3.000	4.500	4.500
3.000	5.000	4.500	8.800	10.400
5.000	8.000	5.000	9.700	11.200
8.000	10.000	8.100	12.800	14.600
10.000		8.400	13.500	15.300"

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie od roku podatkowego 1989.

Minister Finansów: w z. W. Lewandowski

44

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU, ŻEGLUGI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 13 lutego 1989 r.

w sprawie szczegółowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru.

Na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1988 r. Nr 41, poz. 324) zarządza się, co następuje:

§ 1. Odbiornikiem radiofonicznym i telewizyjnym innym niż odbiornik powszechnego odbioru jest:

- 1) odbiornik umożliwiający odbiór sygnałów radiofonicznych lub telewizyjnych o częstotliwościach powyżej 30 MHz (o długościach fal poniżej 10 m) w zakresach i kanałach częstotliwościowych innych niż stosowane lub przewidywane do stosowania w kraju dla powszechnego odbioru radiofonii i telewizji, zwany dalej „odbiornikiem”; zakresy i kanały częstotliwościowe stosowane lub przewidywane do stosowania przez polską radiofonię i telewizję określa załącznik do rozporządzenia,
- 2) zespół urządzeń składający się z anteny odbiorczej, konwertora i odbiornika sygnałów satelitarnych, w którym następuje odbiór i przemiana sygnałów nadawanych przez satelity w sposób umożliwiający bezpośredni odbiór tych sygnałów przez odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne powszechnego odbioru, zwany dalej „odbiornikiem satelitarnym do indywidualnego odbioru”,
- 3) zespół urządzeń składający się z anten odbiorczych, konwertorów i odbiorników sygnałów satelitarnych, w których następuje odbiór i przemiana sygnałów nadawanych przez satelity w sposób umożliwiający odbiór tych sygnałów przez odbiorniki radiofoniczne i telewizyjne powszechnego odbioru za pośrednictwem systemów i sieci odbioru zbiorowego, zwany dalej „odbiornikiem satelitarnym do zbiorowego odbioru”.

§ 2. Organami właściwymi do wydawania zezwoleń na posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru, zwanych dalej „zezwoleńiami”, są w odniesieniu do:

- 1) odbiornika — właściwy według miejsca zamieszkania (siedziby) okręgowy inspektor Państwowej Inspekcji Radiowej,
- 2) odbiornika satelitarnego do indywidualnego odbioru — właściwy według miejsca zamieszkania (siedziby) naczelnik urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego,
- 3) odbiornika satelitarnego do zbiorowego odbioru — właściwy według miejsca zainstalowania dyrektor dyrekcji wojewódzkiej państwowej jednostki organizacyjnej „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

§ 3. Wniosek o wydanie zezwolenia powinien zawierać w odniesieniu do:

- 1) odbiornika — nazwisko i imię lub nazwę oraz adres wnioskodawcy, wykaz osób upoważnionych do korzystania z odbiornika, jego typ i nazwę producenta, zakresy częstotliwości odbieranych sygnałów, a w przypadku odbiornika nie produkowanego fabrycznie — jego dokumentację techniczną,
- 2) odbiornika satelitarnego do indywidualnego odbioru — nazwisko i imię lub nazwę oraz adres wnioskodawcy, typ i nazwę producenta, zakresy częstotliwości odbieranych sygnałów,
- 3) odbiornika satelitarnego do zbiorowego odbioru — nazwę i adres wnioskodawcy, typ i nazwę producenta, zakresy częstotliwości odbieranych sygnałów, szczegółową lokalizację i uzgodniony z właścicielem lub administracją budynku (osiedla) projekt techniczny instalacji zbiorowego odbioru, z którą ma współpra-

cować odbiornik satelitarny do zbiorowego odbioru, oraz upoważnionego wykonawcę montażu i uruchomienia odbiornika i instalacji zbiorowego odbioru.

§ 4. Zezwolenia wydaje się na czas nie określony.

§ 5. 1. Używanie odbiornika radiofonicznego i telewizyjnego innego niż odbiorniki powszechnego odbioru nie może powodować ograniczenia, utrudnienia lub zakłóceń w odbiorze programów radiofonicznych i telewizyjnych innym odbiorcom.

2. Używanie odbiornika satelitarnego do zbiorowego odbioru wymaga spełnienia następujących warunków:

- 1) zapewnienia przez wykonawcę instalacji zbiorowego odbioru doprowadzenia do odbiorców wszystkich krajowych programów radiofonicznych i telewizyjnych nadawanych na danym terenie przez nadajniki naziemne i w systemie satelitarnym,

- 2) stosowania przez wykonawcę instalacji zbiorowego odbioru obowiązujących w kraju systemów i standardów dla radiofonii i telewizji (dla stereofonii — de-wiacja 50 kHz, częstotliwość pilotująca 19 kHz, dla telewizji kolorowej — system SECAM, standardy D i K).

§ 6. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 20 lutego 1986 r. w sprawie szczegółowych zasad wydawania zezwoleń na posiadanie i używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych innych niż odbiorniki powszechnego odbioru (Dz. U. Nr 6, poz. 36).

2. Zezwolenia wydane na podstawie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, zachowują swoją ważność.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Transportu, Żeglugi i Łączności: *J. Kamiński*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności z dnia 13 lutego 1989 r. (poz. 44)

WYKAZ ZAKRESÓW I KANAŁÓW CZĘSTOTLIWOŚCIOWYCH DLA CZĘSTOTLIWOŚCI POWYŻEJ 30 MHz STOSOWANYCH I PRZEWIDYWANYCH DO STOSOWANIA W KRAJU DLA POWSZECHNEGO ODBIORU RADIOFONII I TELEWIZJI

Zakresy i kanały częstotliwościowe (MHz)	Przeznaczenie
66,0— 74 87,5—100 100 —108	radiofonia UKF FM
48,5— 66 kanały 1— 2 76 —100 kanały 3— 5 174 —230 kanały 6—12 470 —790 kanały 21—60	telewizja
11.700—12.500	radiodyfuzja satelitarna w systemie STV-12
110—174 kanały S1—S8 230—294 kanały S9—S16	kanały specjalne dla telewizji kablowej (Ca TV) i wielkich antenowych instalacji zbiorowych (WAIZ)

Oплата за prenumeratę na rok 1989 wynosi: Dziennika Ustaw zł 3.200,—; załącznika do Dziennika Ustaw zł 700,—; Monitora Polskiego zł 2.000,—.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów.

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, tel. 42-14-78 i 694-67-50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0053-1300-89.

PL ISSN 0209-2123

Cena 64,00 zł